

ΔΑΜΠΡΟΥ ΕΝΥΑΛΗ

ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

1878

POZINA Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

[Συνέχεια]

— Εὐρον, ἀνέκραξεν ἐπὶ τέλους περιχαρής. Ὁ καιρὸς εἶναι ὥρατος ἢ σελήνη φέγγει θαυμασίως, ἐπομένως δὲν θὰ ἦτο ἀσχημον, ἐὰν ἐπιηγαίνονεν νὰ πᾶρωμεν ἓνα ποτήρι μπίρα εἰς τὸ παρὰ τὴν «Πλατεῖαν Μιχαήλ Ἀγγέλου» καφφενεῖον.

— Τόσον μακρὰν! Καὶ δὲν ἔχω δίκαιον νὰ παραπονῶμαι; Ν' ἀναβῶμεν ἔως ἐκεῖ!

— Ὑπεριχθὲς ὑπακοήν, ὑπάκουσον λοιπόν!

— Ἄγωμεν.

Καὶ οἱ δύο φίλοι ἀφήσαντες τὸ μέρος ἐν ᾧ ἴσταντο, ἔλαβον τὴν εἰς τὴν «Πλατεῖαν τοῦ Μιχαήλ Ἀγγέλου» ἀγούσαν.

Διέσχισαν τὴν «Piazza della Signoria» καὶ τὴν παρὰ τὸ ταχυδρομεῖον δίοδον, διήλθον τὴν «Παλαιὰν Γέφυραν» παρῆλθον τὴν «Πλατεῖαν Δεμιδώφ», ἀφοῦ πρῶτον, ἐπιβραδύναντες ὀλίγον τὸ βῆμα, ἐθεώρησαν τὸ ἐν αὐτῇ χαριέστατον μνημεῖον τοῦ πρίγκηπος Νικολάου Δεμιδώφ, ῥώσου εὐεργέτου τῆς πόλεως, καὶ μετ' ὀλίγον ἤρξαντο ἀνερχόμενοι τὴν ἀνωφερῆ ὁδὸν τὴν φέρουσαν εἰς τὸ «Viale dei Colli» καὶ τὴν «Πλατεῖαν τοῦ Μιχαήλ Ἀγγέλου» ποῦ καὶ ποῦ ἰστιάμενοι, ὅπως ἀναπνεύσωσιν ὀλίγον καὶ θεωρήσωσι τὰ ἀνὰ πᾶν βῆμα ἀνελίσσόμενα νέα τοπία.

Μετά τινα ἔτι βήματα εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς Πλατείας.

Εὐρύτατος ἡνοίγετο ἤδη ἀπέναντι τῶν φίλων ὁ ὁρίζων, δὲν καὶ ἠδύνατο νὰ θαυμάσῃ στήριζόμενοι ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ ἄκρον τῆς πλατείας μαρμαρίνων κιγκλίδων.

Κάτω ἐφάνετο ἡ ὥραία Φλωρεντία μὲ τὰς σοβαρὰς αὐτῆς οἰκοδομὰς, μὲ τὰς ἀμαυρὰς ἐκ τῆς πολυκαιρίας ἐκκλησίας, μεταξὺ τῶν κωδωνοστασίων τῶν ὁποίων διεκρίνετο τὸ θαυμάσιον ἔργον τοῦ Giotto, τὸ κωδωνοστάσιον τῆς Μητροπόλεως, ἀριστοῦργημα τέχνης, μωσαϊκῶν ἐκ μαρμάρων ποικίλων χρωμάτων, καὶ ὁ πύργος τοῦ Palazzo della Signoria, σοβαροῦ καὶ ἐπιβάλλοντος ὄγκου, ἀνευ ἀρχιτεκτονικῆς συμμετρίας, ὁμοιάζοντος μᾶλλον πρὸς φρούριον ἢ πρὸς μέγαρον καὶ ἀναμνησκοντος τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ἡ περὶ καλλῆς αὐτῇ χώρα ἐσπαράσσετο ὑπὸ ἐμφυλίων διενέξεων καὶ πολέμων. Σχεδὸν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῶν ἐκύλιεν ὁ Ἄρνος τὰ θολὰ αὐτοῦ ὕδατα, πλημμυρήσαντα ἐκ τῶν διαλυμένων ἐπὶ τῶν ὁρέων χιόνων. Πρὸς ἀριστερὰν αὐτῶν, εἰς τὴν ἀπέναντι τοῦ ποταμοῦ ὄχθην, ἐξήπλωτο τὸ δάσος τῶν «Κασινῶν» ὥρατος περίπατος ἰδίως κατὰ τὸν χειμῶνα, οὗτινος τοὺς χαρίεντας διαδρόμους διασχίζουσιν ἐκάστην ἐσπέραν αἱ τέθριπποι καὶ αἱ ἀμαξαὶ γνωστοτάτων ἐν τῇ ἰταλικῇ ἀριστοκρατίᾳ ὀνομάτων, ἱππεῖς καὶ πεζοί, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον οἱ κά-

τοικοὶ προσπαθοῦσι νὰ δώσωσι τὴν αὐτὴν διασημότητα, ἣν ἔχει τὸ Bois de Boulogne διὰ τοὺς Παρισίους καὶ τὸ Hyde-Park διὰ τὸ Λονδίνον.

Ἐκ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, ἣν ἀποτελεῖ ὁδὸς φέρουσα τὸ ὄνομα αὐτοῦ — «Via Lung-Arno» — καὶ ὅπου ὑπάρχουσιν αἱ ὥραιότεραι τῶν νέων οἰκοδομῶν καὶ τὰ πολυτελέστερα τῶν ξενοδοχείων, ἀτιναέκτισθησαν ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἐπὶ μακρὸν ἡ Φλωρεντία θὰ διετέλει πρωτεύουσα τοῦ ἰταλικοῦ Βασιλείου, ἔφερον ὁ ἄηρ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν φωνὰς ὁμίλου ἄδοντος ὑπὸ τὰ παρὰ θύρα Ἀγγλων, οὔτινες πολυάριθμοι, ἰδίως Ἀγγλίδες, κατέρχονται εἰς τὰ μεσημβρινὰ καὶ θερμὰ κλίματα διὰ λόλους εὐνοήτους, ὥς τὰ κακὰ στόματα ἰσχυρίζονται, καὶ ὧν καθ' ἐκάστην σχεδὸν ἐσπέραν τὰς ἰδιοτροπίας ἐκμεταλλεύονται διὰ τῶν ἁσμάτων αὐτῶν ὁμίλοι τοιοῦτοι, ἀποτελούμενοι ἐξ ἀνθρώπων τῆς τάξεως τοῦ λαοῦ.

— Vi piace, milord, la marcia di Faust? ἐρωτῶσιν.

— Yes, Yes! ἀποκρίνεται ὁ μιλόσδης.

Καὶ τὸ ἀνδρὶκὸν καὶ ἐνθουσιῶδες ἐμβατήριον τοῦ Γκουὼν ἐκ τοῦ Φαύστου αὐτοῦ ἀρχίζει, καὶ τὰ χάρτινα φράγκα πίπτουσι μετ' ὀλίγον ἐκ τῶν παρὰ θύρων.

— Volete la mandolinata? il coro dei Zingari del Tovatore? κτλ.

Καὶ ἐπαναλαμβάνεται ἐπὶ ὥρας ἡ αὐτὴ σκηνή. Ὅπισθεν αὐτῶν πρὸς τὰ ἀριστερά, ἐπὶ τῆς κλιτύος ἐνός τῶν λόφων, τῶν ἀποτελούντων τὸ Viale dei Colli κατέρχεται τὸ Τιβουλι, τόπος μαγικός, ἀείποτε χλοαζών, μέρος τερπνότατον διασκεδάσεων, ἀπόσπασμα τοῦ παραδείσου, ὡς θὰ ἔλεγέ τις εὐφυῆς φίλος μου, ἐὰν ἔκαμνε τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ, ἥδη ἔρημον, φεῦ! καὶ παρημελημένον, ἀγνοῶ ἂν δι' ἑλλειψιν χρήματος ἢ διὰ ἄλλον τινα λόγον.

Περαιτέρω ὁ ναὸς τοῦ S. Miniato καὶ ὁ Torre del Gallo, θέσις ἀναμνησκουσα μέγαν ἄνδρα καὶ ἐπιστήμονα, τὸν Γαλιλαῖον, ἐν ᾧ ὑπάρχουσι τεθησαυρισμένα ἔντικείμενα καὶ ἐργαλεῖα οὐκ ὀλίγα, ἀνήκοντα εἰς αὐτὸν τὸν διάσημον ἀστρονόμον, λευκώματα πλεῖστ' ὅσα ἐν εἰς ἡ ἀνθρωπίνῃ ματαιότητι, νομίζουσα ὅτι θὰ μετὰσχῃ τῆς ἀθανασίας τοῦ ἐρευνητοῦ τῶν οὐρανίων συστημάτων, ἀναγράφει τὰ ὀνόματα αὐτῆς καὶ ὁπόθεν ἐκτιλύσεται εἰς τὰ βλέμματα τοῦ θεατοῦ τὸ ἐξαισιώτερον τῶν πανοραμμάτων τῶν περιχώρων τῆς Φλωρεντίας.

Μακρὰν δὲ ἡ σειρά τῶν διασχίζοντων τὴν μέσσην καὶ ἀνω Ἰταλίαν Ἀπεννίνων ἄλλους ὁρέων, μὲ τὰς κορυφὰς κεκκαλυμμένας ὑπὸ χιόνων καὶ ὑπὸ τῶν ὁποίων τοὺς πλησιεστέρους πρόποδας φαίνονται λευκαί, λευκαὶ αἱ ἐπαύλεις τῆς Φλωρεντινῆς ἀριστοκρατίας. Ἐπὶ τέλους, ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς τῆς πλατείας, ὑφύεται ὁ κολλοσιαῖος ἀνδρεῖς τοῦ Δαυὶδ, χαλκίνος, ἀντίγραφον τοῦ μαρμαρίνου Δαυὶδ τοῦ Μιχαήλ Ἀγγέλου, ἥδη εὐρισκομένου ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Ὁραίων Τεχνῶν. Τὰς ἀνω δὲ τέσσαρας γωνίας τῆς βάσεως τοῦ ἀγάλματος κοσμοῦσιν ἄλλα τέσσαρα ἔργα,

ἡ Ἥμέρα, ἡ Νύξ, τὸ Λυκόφως καὶ ἡ Ἥως, χαλκᾶ καὶ αὐτὰ ἀντίγραφα τῶν μαρμαρίνων τοῦ αὐτοῦ καλλιτέχνου.

Ἐπὶ πολὺ διετέλεσαν οἱ δύο φίλοι ἀπολαύοντες τοῦ ἐξαισίου πανοράματος, ἐνῶ συχνότατα ἐξέφευγον αὐτοῖς ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ. Ἐπὶ τέλους:

— Ἄς μὴ λησμονήσωμεν καὶ τὸν κύριον σκοπὸν τῆς ἐκδρομῆς ἡμῶν, εἶπεν ὁ Λουκιανός.

— Ἄ! τὸ ποτήρι τῆς μπίρας, ὑπέλαβεν ὁ Μιχαήλ.

— Ναί, τὸ ἐλθμόνησες; Κατόπιν αὐτοῦ τοῦ περπάτου, χρειάζεται, ἐννοεῖται, νὰ δροσίσωμεν ὀλίγον καὶ τὸν λάρυγγά μας.

— Βέβαια, βέβαια, ὀρθόν.

Καὶ μετὰ ταῦτα διηυθύνθησαν πρὸς τὸ καφφενεῖον.

Ἠκολούθησε διάλογος ἡ μᾶλλον μονόλογος τοῦ Μιχαήλ, φίλου στενοῦ τῶν μακρῶν διηγήσεων, καθ' ὃν ἀνεπτύχθησαν πάντα τὰ κοινωνικὰ καὶ συνεζητήθησαν πολλὰ τῶν πολιτικῶν ζητημάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων οὐκ ὀλίγον, διήρκεσε, πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐλληνικῆς συνθηρίας, τὸ ἀπασχολοῦν τότε τοὺς ἀπανταχοῦ Ἑλλήνας ἐλληνικὸν ζήτημα, καὶ ἂν ἡ ἀγγλίζουσα ἡ ῥωσίζουσα πολιτικὴ εἶναι ἡ μᾶλλον ἐπωφελὲς τῇ Ἑλλάδι.

— Τίποτε, τίποτε, ἡ Ἑλλὰς πρέπει νὰ δέσῃ τὴν βαρκοῦλα τῆς, ἔλεγεν ὁ Μιχαήλ, ἐν παρομοίᾳ λαλῶν, εἰς τὸ μέγα θωρηκτὸν τῆς Ἀγγλίας· ἂν πνιγῇ αὐτό, ἄς πάη καὶ ἡ ἐλληνικὴ βαρκοῦλα μαζὶ του. Ἐγὼ δὲν βλέπω ἄλλην λύσιν...

Δὲν εἶχεν ἀποπερατώσῃ τὴν φράσιν, ὅτε εἰς ἀμφοτέρους ἐφάνη ὅτι ἤκουσαν λυγμοὺς γυναικός.

Διακόψαντες τὴν συνομιλίαν ἔτειναν τὸ οὖς μετὰ προσοχῆς, ἀλλ' ἄκρα σιγὴ ἐπεκράτει. Ἀπέδωκαν τὸ πρᾶγμα εἰς παῖγνιον τῆς ἡχούς, ἢ ἀπάτην, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον νέοι λυγμοί, σφοδρότεροι τῶν πρώτων, ἐπληξάν τὰς ἀκοὰς αὐτῶν.

— Τί συμβαίνει ἄρα γε; εἶπον καὶ οἱ δύο συγχρόνως.

Καὶ ἠγέρθησαν ἀμρότεροι ὅπως ἐξακριβώσωσι τὸ αἴτιον τῶν κλαυθμῶν.

Ἐκαστος δύναται νὰ ἐννοήσῃ, ὁποῖα ἦτο ἡ περιέργεια αὐτῶν.

— Πόσον θὰ χαίρης τώρα σύ! εἶπεν ὁ Μιχαήλ μετὰ τινος εἰρωνείας.

— Καὶ διατί!

— Ἐλα, ἄφησε τὴν ὑπόκρισιν.

— Δὲν σ' ἐννοῶ.

— Μ' ἐννοεῖς καλλίστα. Δὲν σοῦ ἐπῆλθεν ἄρα γε εἰς τὸν νοῦν ἡ ἰδέα, ὅτι ἐν τοῖς λυγμοῖς αὐτοῖς ὑπάρχει ὁλοκληρονόημα, πλήρης μυθιστορία ἢ τυλᾶχιστον σελὶς τις τοιαύτης;

— Σὲ βεβαίῳ ὅτι ἡ συνήθης τῷ ἀνθρώπῳ περιέργεια οὕτε καὶν μὲ ἀφῆκε νὰ σκεφθῶ περὶ τούτου.

Ταῦτα λέγοντες, αἱ δύο φίλοι προῦχώρουν, ὁδηγούμενοι πάντοτε ὑπὸ τῶν λυγμῶν, ἐν καμπῇ δέ τινι τῆς ὁδοῦ εὐρον τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ ἐζήτουν.

Ἦτο νεανίς, ὥραία, καθὼς ἐφάνετο συνεσταλμένη ἐπὶ τινος τῶν καθισμάτων,

αίτινα πολλά υπάρχουν εν τῇ πλατείᾳ, ξανθή, οὐχὶ πλέον τῶν δέκα καὶ ὀκτώ ἐτῶν. Ἐστάθησαν ἐπὶ τινὰ χρόνον, παρατηροῦντες αὐτὴν μετὰ προσοχῆς, ἐνῶ ἡ νέα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἤγειρε μετ' αἰδοῦς, τὸ ἐνδακρυ αὐτῆς γλαυκὸν ὄμμα.

— Δὲν πρέπει νὰ εἶναι κακὴ γυναῖκα, εἶπεν ὁ Μιχαήλ. Τί λέγεις σύ, Λουκιανέ;

— Τὸ ἴδιον φρονῶ. Ὅλοι τῆς οἱ τρόποι, ἡ δειλία, ἡ συστολή, δηλοῦσιν ὅτι μάλλον δυστύχημα τι συνέβη εἰς τὴν κόρην.

Ἡ νεῆς ἠτένισε πρὸς αὐτοὺς ἐκπληκτος, ἀκούσασα γλῶσσαν ἀγνωστον αὐτῇ.

— Δυναμέθα νὰ μάθωμεν τί σὰς συνέβη, κόρη μου; ἠρώτησεν ἰταλιστὶ ὁ Μιχαήλ. Ἐὰν ἔχετε ἀνάγκην τινός, δύνασθε νὰ ὁμιλήσητε ἀπόβως. Βλέπετε δύο καλοὺς ἀνθρώπους ἐνώπιόν σας, ὥστε ἡμπορεῖτε νὰ λαλήσητε μετὰ θάρρους.

— Κύριοι, σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλωσύνην σας, ὑπέλαβε μετὰ σεμνῆς ἀξιοπροσεπίας ἡ νεῆς, ἀλλ' οὐδενὸς ἔχω ἀνάγκην ἢ μάλλον οὐδεμία χεῖρ ἀνθρώπου δύναται νὰ μοὶ ἀποδώτῃ ὅ,τι ἐστερήθην.

— Μήπως ἔχασατε τοὺς γονεῖς σας; ἠρώτησεν ὁ Λουκιανός.

— Τὸ πᾶν . . . ἐψιθύρισεν ἡ κόρη πνιγμένη ὑπὸ λυγμῶν.

— Ζητοῦμεν συγγνώμην, δεσποινίς, ἐὰν σὲ ἠνωχλήσαμεν, ὑπέλαθεν ὁ Μιχαήλ εὐγενῶς, ἀλλ' εἶδμεν γυναῖκα πσχουσάν, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, καὶ καθήκον ἡμῶν ἐνομίσαμεν, ὡς ἀνθρώποι, νὰ ἔλθωμεν εἰς ἐπικουρίαν σας. Ἐὰν διὰ τοῦτου σὰς δυσηρεστήσαμεν, ζητοῦμεν καὶ πάλιν συγγνώμην.

— Ἀπ' ἐναντίας, κύριοί μου, ἀπ' ἐναντίας, ἐγὼ ὀφείλω νὰ ζητήσω τὴν ἰδικήν σας, διότι δὲν σὰς ὠμίλησα, ὡς ἔπρεπεν εἰς τὴν καλωσύνην σας. Ἀλλ' εἶμαι τόσον τεταραγμένη, εἰς τοιαύτην οἰκτράν κατάστασιν, ὥστε θὰ παραβλέψετε, πιστεύω, ἐὰν εἰδατέ τι ἀπότομον εἰς τὴν συμπεριφορὰν μου.

— Ἀφοῦ ἔχει οὕτω, σὰς ἀφίνομεν, ὑπέλαθεν ὁ Μιχαήλ.

Καὶ ἠτοιμάσθη ν' ἀναχωρήσῃ.

Ὁ Μιχαήλ ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ὧν ἡ λεπτότης φθάνει εἰς τὸ non plus ultra καὶ ἡ πρὸς τὴν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν ἀφοσίωσις εἶνε τοιαύτη, ὥστε καταντᾷ μέχρι μονομανίας.

— Μὰς συγχωρεῖτε, λοιπόν, προσέθηκεν ἐκ νέου. Ὑπάγωμεν, φίλε μου, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Λουκιανόν, ὅστις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐσιώπα συλλογίζομενος.

— Μίαν ἐρώτησιν, φίλοι μου, ἐπιτρέψατε εἰς ἐμέ, εἶπεν ὁ Λουκιανός, τὸν ὁποῖον, φαίνεται, ἐξήγειραν ἐκ τῶν ρευμασμῶν τοῦ αἰ τελευταῖαι λέξεις τοῦ Μιχαήλ. Τὸ ἐπιτρέπετε;

— Εὐχαριστῶς, κύριε, ὑπέλαθεν ἡ νέα κόρη ἀρκεῖ νὰ δύναμαι νὰ σὰς ἀποκριθῶ.

— Πιστεύω.

— Τότε λέγετε.

— Εἰσθε ξένη;

— Ναί, κύριε.

— Ἐχετε συγγενεῖς ἐν Φλωρεντίᾳ, κατένεα γνωρίμων;

— Ὁχι, κύριε.

— Τότε λοιπόν, ἐπειδὴ πιθανὸν αὖριον, μεθ' αὐρίον, ὑπέλαθεν ὁ Λουκιανός, ὅστις οὐδόλως ὁμοιάζε κατὰ τὸν χαρακτῆρα πρὸς τὸν Μιχαήλ, ὃν ἀκριβῶς ἡ σχεδὸν ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον, νὰ εὐρεθῇτε εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσητε τὴν συνδρομὴν τινος, κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ λαβήτε αὐτό.

Καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ ἐνεχείρισεν τῇ νεῇ τὸ ἐπισκεπτήριόν του, σημειώσας ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, διὰ μολυβδοκονδύλου τὴν διεύθυνσιν τῆς κτοικίας του.

— Ἐὰν λαβήτε ἀνάγκην τινός, ζητήσατέ με, καὶ θὰ με εὑρετε πρόθυμον πάντοτε, καίτοι κρίνω περιττὸν νὰ σὰς εἰπω πόσον ἀπεύχομαι τοῦτο.

— ὦ! Εὐχαριστῶ, κύριε, εὐχαριστῶ.

— Καὶ τώρα χαίρετε, δεσποινίς.

Καὶ μετὰ τοῦτο οἱ δύο φίλοι ἀπεμακρύνθησαν.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Μιχαήλ.

— Λοιπὸν δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι σὺ παρητήης νὰ μάθης τί συμβαίνει.

— Βεβχίως. Ὁ καθείς εἶναι ἐλεύθερος νὰ κάμνῃ ὅ,τι θέλει. Μάλιστα ἐσφάλαμεν πολὺ, ἐνοχλήσαντες αὐτὴν τὴν δυστυχῆ τὴν ὥραν, διότι πιθανὸν νὰ ἤθελε νὰ μείνῃ μόνη.

— Ἀλλὰ . . .

— Δὲν ἔχει ἄλλὰ . . . Εἶνε περίεργος αὐτὸς ὁ κόσμος, θέλων νὰ ἀναμιγνύεται εἰς ὅλα. Ἐὰν παραδείγματος χάριν ἐγὼ αὖριον, βαρυνθεὶς τὴν ζωὴν, ριφθὼ εἰς τὸν Ἄρνον, θὰ εὐρεθῶν δύο τρεῖς ἐνοχλητικοὶ τρελοὶ νὰ διακινδυνεύουν χάριν ἐμοῦ, νὰ με σώσουν, νὰ γείνουν ἥρωες, νὰ γραψῶσι περὶ αὐτῶν αἱ ἐφημερίδες, νὰ τοῖς σταλῶσι μετὰ τιμῆς. Ἀλλ' ἐρωτῶν καὶ ἐμέ, ἐὰν ἤθελον νὰ φέρω τὸ βάρος ὀχληρᾶς ζωῆς; Ἐλα, ὑπάγωμεν. Ἀς παραιτηθῶμεν νὰ μάθωμεν τί συμβαίνει.

— Σὺ ναί, ἀλλ' ἐγὼ ὄχι. Ἐγὼ καὶ θὰ ἐξεχνίσω, καί, ἂν θέλῃς, θεωρήσέ με ὡς τρελόν.

— Ἀλλὰ πῶς;

— Ὅπως ἡμπορέσω.

— Κάμε ὅ,τι θέλεις, πλὴν ἂς ἀναχωρήσωμεν ἤδη.

— Δηλαδή ἂς ἀναχωρήσῃς ἤδη, διότι ἐγὼ ἤλλαξά γνώμην καὶ θὰ μείνω. Ἐπιθυμῶ, φλέγομαι νὰ μάθω τί θὰ συμβῇ.

— Ἐλα, ἀφῆσε τὰς ἀνοησίας, πάμε!

— Τίποτε, θὰ μείνω, ἔχω ἀμετάθετον ἀπόφασιν.

— Πολὺ καλὰ, ὑπέλαθεν ὁ Μιχαήλ, βλέπον τὸ ἐπίμονον τοῦ Λουκιανοῦ. Καλὴν νύκτα καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τοὺς ἀγίους σκοπούς σου.

Μόλις ἀπομακρυνθέντος τοῦ Μιχαήλ, ὁ Λουκιανός ἀπεσύρθη εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ καφενείου, ὁποῦθεν ἠδύνετο νὰ βλέπῃ ὁ κόκληρον τὴν «Πλατείαν Μιχαήλ Ἀγγέλου» καὶ τὰς δύο οὐδὺς τὰς ἀγούσας ἐξ αὐτῆς εἰς τὴν πόλιν.

Δὲν περιέμενε χρόνον πολὺν, διότι μετ' ὀλίγον ἡ νέα ἐφάνη, διασχίζουσα τὴν Πλατείαν. Ἦδη ἠδυνήθη ὁ Λουκιανός νὰ

παρατηρήσῃ καὶ ἐκτιμήσῃ τὸ ὅλον τοῦ κομποῦ ἀναστήματός της.

Μεθ' ὅλην τὴν λύπην, ἥτις ἀναντιρρήτως θὰ κατεδύρνε τὴν νέαν, αὕτη ἐβλάδιζε μὲ βήμα στερόν καὶ ὡς λαβοῦσα ἀπόφασιν τινὰ ἦτο ἀπλοῦστατα πλὴν κομψότατα ἐνδεδυμένη, ὁ δὲ ἐκ λευκοῦ ἐριούχου μετὰ κομψίων μεταλλίων ἐπενδύτης τὸν ὀποῖον ἐφόρει, οὐδόλως ἀφαιρῶν ἐκ τῆς λεπτότητος τῆς ὀσφύος αὐτῆς καὶ τοῦ γλαφυροῦ ἀναστήματός της, παρείχεν αὐτῇ χάριν ἀξιολάτρευτον.

Ὑπὸ τὸ κομψότατον πιλιδιὸν τῆς ἐραίνετο ἡ χρυσὴ αὐτῆς κόμη.

Ὁ Λουκιανός ἀφῆκεν αὐτὴν νὰ προχωρήσῃ εἰκοσάδα βημάτων, εἶτα δὲ τὴν ἠκολούθησε, προσπαθῶν νὰ μὴ διεγείρῃ τὴν προσοχὴν της.

Κατ' ἤλθον οὕτω τὸν λόφον, ἡ δὲ νέα ἐχώρησε πρὸς τὴν γέφυραν Alle Gracie.

Ὁ Λουκιανός ἔστη εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κρηπιδώματος τοῦ ποταμοῦ, φοβηθεὶς μὴ ἡ νέα, βλέπουσα αὐτὸν μόνον ἐπὶ τῆς γεφύρας, τὸν ἀναγνωρίσῃ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης.

Ἡ νέα, φθᾶσα εἰς τὸ μέσον τῆς γεφύρας, ἔστη, πλησιάζουσα εἰς τὰς κιγκλίδας αὐτῆς. Ἐπὶ τινὰ χρόνον ἔμεινεν ἐκεῖ ἀκίνητος, θεωροῦσα τὸν κάτωθεν παφλαζόντα ποταμόν.

Ὁ Λουκιανός, εἰς τοῦ ὁποῖου τὸν νοῦν ἦλθον οἱ πρὸ ὀλίγου ρηθέντες ὑπὸ τοῦ Μιχαήλ λόγοι, ἐφρίκασε, περιχυθεὶς ὑπὸ κρυεροῦ ἰδρώτος. Δι' ἀκουσίον μάλιστα κινήματος ἡ χεῖρ του, οἶονε μηχανικῶς, ἤρξατο ἐκκομβόουσα τὸ βαρὺ ἐνδυμᾶ του, ἐνῶ τὸ περίφοβον βλέμμα του ἐστρέφετο εἰς τὰ πέριξ, ὅπως διακρίνῃ που ἐλπίδα τινὰ συνδρομῆς.

Ἡ νεῆς μετ' ὀλίγον ἐκινήθη, ἐστράφη ἐκ νέου πρὸς τὸν ποταμόν, παρατήρησε, κύψασα πρὸς τὰ κάτω, ἐνῶ ἡ σπασμωδικὴ χεῖρ τοῦ Λουκιανοῦ ἀπεπεράτου τὸ ἔργον της, ἀποβάλλουσα σχεδὸν τὸ φόρεμα . . .

Ἐπὶ τέλους ἡ κόρη ἀνετινάχθη πρὸς τὰ ὀπίσω, ὥστε ἐφουδήθη, καὶ στραφεῖσα πρὸς τὰ δεξιὰ, ὤρμησε πρὸς τὰ ἐμπρός, εἰονεὶ διωκομένη ὑπὸ τοῦ πατάγου τῶν ὑδάτων.

Ἡ ἀγωνία τοῦ νέου κατέπευσεν ἐκ τούτου, ἀτάραχος δὲ ἦδη καὶ βραδεὶ τῷ βήματι παρηκολούθησε τὴν προπορευομένην νεανίδα, ἥτις μετ' οὐ πολὺ εἰσῆλθεν ὑπὸ τὴν στοὰν τῆς Galleria degli Uffizi.

Φθᾶσα ἐκεῖ, ἔστη ἐκ νέου, διστάζουσα, ὥστε ἐσυλλογίζετο τί πρέπει νὰ πράξῃ.

Ὑπὸ τὴν αὐτὴν στοὰν περιεπάτουν, καίτοι ἡ ὥρα ἦτο προκεχωρημένη, ἐπὶ ὀκτὼ γυναῖκες, αἵτινες, ἅμα ἰδοῦσαι τὴν νέαν ἀφικρμένην, ἐπλησίασαν θεωροῦσαι αὐτὴν μετὰ περιεργείας, εἶτα δὲ ἀπεμακρύνθησαν θορυβοῦσαι καὶ γελῶσαι.

Ὁ Λουκιανός, ἰστάμενος εἰς τὸ πρὸς τὸν Ἄρνον ἄκρον τῆς στοᾶς, δὲν ἤκουσε τί ἔλεγον, ἀλλ' ἐκ τῶν εὐθύμων αὐτῶν γελῶτων ἐνόησεν ὅποῖον ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς συνομιλίας τῶν περιδιχαζουσῶν γυναικῶν.

Ἐπεται συνέχεια.